

der zee, niet dat der kanonnen, die het aangezicht van ons werelddeel veranderden.

Gelukkig met haar Overdorp, leefde Elizabeth rustig en van de groote menschenwereld afgesloten verder. Toch was haar geluk ver van volmaakt. Vooreerst bleef haar huwelijk kinderloos, wat voor haar, die veel van kinderen hield en de moedertaak zóó hoog stelde, eene groote teleurstelling was. Dan waren er vele en velerlei zorgen, ook van geldelijken aard, die er niet op verminderden, toen zij al spoedig ziekelijk werd, en eindelijk kon ze zich maar niet wennen aan het Hollandsche dorp en verkwijnende van heimwee naar Gelderland. In „Ontwaakte Zanglust”, haar laatsten verzenbundel, dien ze in 1807 op aandrang van haar man uitgaf, geeft zich dit gevoel telkens lucht.

Gelukkig voelt ze zich alleen, als ze gedurende enkele weken nu en dan in Gelderland mag vertoeven en de versjes bij die gelegenheid geschreven, zijn de bestgelukte uit den bundel; veel beter dan de godsdienstige liederen, waarbij de „Dominee” te veel om den hoek komt gluren.

In het jaar, waarin haar bundeltje uitkwam, werd de predikant naar Epe beroepen. De zoo gewenschte verhuizing naar de Veluwe heeft haar echter niet opnieuw naar de lier doen grijpen. Een stukje ter nagedachtenis van haar te Demerary gestorven broeder is het eenige, wat ze sedert haar vertrek naar Epe in druk heeft gegeven. Haar schrijf- en dichtlust was lang voorbij. Loots en Helmers, Tollens en Bilderdijk waren aan 't woord, Elizabeth deed er verder wijselijk het zwijgen toe.

In hare jeugd had zij het bescheiden plaatsje onder de letterkundigen van haar tijd ingenomen, dat haar toekwam, meer ter wille van den moed, waarmee ze zich zelve had durven geven in haar werk, dan om haar groot talent; maar wat ze op later leeftijd geven kon, zou slechts een flauwe nagalm van het vroegere geweest zijn. Daarom was het goed, dat ze zweeg. Hare ziekelijkheid verergerde ook ieder jaar, tot ze in 1812 stierf aan water in de borst.

Er bestaat een portret van haar, door Vinkeles gegraveerd, dat den derden bundel van „Reinhart” versiert. Het dagteekent dus van 1793 en stelt haar op ongeveer 37 jarigen leeftijd voor. Ze is daar volstrekt geen schoonheid op, met haar groot, dik, burgerlijk gezicht en hare wel vriendelijke doch eenigszins ongelijk gevormde oogen.

Over haar portret sprekende zegt ze:

„Natuur gaf mij geen schoonheid,
Niets toovrends, niets bevalligs,”

en dat is, naar Vinkeles' portret te oordeelen, wel waar. Maar even juist is het als ze er bijvoegt, dat haar gelaat had:

„... Niets afzichtlijks,
Ook niets dat 't hart terugstoot.”

En ze vleide zich met de hoop, dat het portret niet goed gelijkend was.